

Kildestoff til *Arbeidshefte for tjenestemøtet*

1.–7. MARS

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 7–8

«Hva vi kan lære av israelittenes leir»

it-2 292 avsn. 2

Menighet

I Israel handlet ansvarlige representanter ofte på folkets vegne. (Esr 10:14) «Stammenes høvdinger» frambar for eksempel offergaver etter at tabernaklet var reist. (4Mo 7:1–11) Og prester, levitter og «folkets overhoder» tjente som representanter for folket da de bevitnet den 'bindende avtalen' som ble inngått på Nehemjas tid. (Ne 9:38 til 10:27) Under israelittenes vandring i ødemarken fantes det «høvdinger i forsamlingen, slike som var innkalt til møtet, navngjetne menn», og det var 250 av disse som sluttet seg til Korah, Datan, Abiram og On og samlet seg mot Moses og Aron. (4Mo 16:1–3) Etter anvisning fra Jehova Gud valgte Moses ut 70 av Israels eldste som var oppsynsmenn, for at disse skulle hjelpe ham med å bære «byrden av folket», noe han ikke var i stand til å gjøre alene. (4Mo 11:16, 17, 24, 25) Tredje Mosebok 4:15 nevner «forsamlingens eldste», og det ser ut til at nasjonens eldste, dens overhoder, dens dommere og dens oppsynsmenn tjente som folkets representanter. – 4Mo 1:4, 16; Jos 23:2; 24:1.

it-2 701 avsn. 7

Ruben

I Israels leir lå Rubens stamme på sørsiden av tabernaklet, mellom etterkommerne av Simeon og Gad. I marsjordenen fulgte denne avdelingen på tre stammer, med Ru-

ben i spissen, etter den avdelingen som bestod av de tre stammene Juda, Jissakar og Sebulon. (4Mo 2:10–16; 10:14–20) Det var også i denne rekkefølgen stammene frambar sine offergaver ved innvielsen av tabernaklet. – 4Mo 7:1, 2, 10–47.

w04 1.8. 25 avsn. 1

Viktige punkter fra 4. Mosebok

8:25, 26. Av aldershensyn og for at oppgavene til en levitt skulle bli utført på best mulig måte, skulle eldre levittiske menn trekke seg tilbake fra plikttjenesten. De kunne imidlertid frivillig assistere andre levitter. Det finnes ikke noe påbud i dag som sier at vi kan trekke oss tilbake fra forkynnelsen av Riket, men prinsippet i denne loven lærer oss noe verdifullt. Hvis en kristen på grunn av høy alder ikke kan oppfylle visse forpliktelser, kan han i stedet delta i en tjeneste som det er mulig for ham å utføre.

Åndelige perler

it-1 686

Førstefødt

Siden israelittenes førstefødte sønner etter hvert skulle bli overhoder i de forskjellige familiene, representerte de hele nasjonen. Jehova omtalte faktisk hele nasjonen som sin «førstefødte», for den var hans førstefødte nasjon på grunn av pakten med Abraham. (2Mo 4:22) Ettersom han hadde spart de førstefødtes liv, befalte han at 'hver førstefødt av hankjønn som åpnet hvert morsliv blant Israels sønner, blant mennesker og husdyr', skulle helliges til ham. (2Mo 13:2) Dermed ble de førstefødte sønnene viet til Gud.

8.-14. MARS

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 9-10

«Hvordan Jehova leder sitt folk»

it-2 158 avsn. 6

Leir

Hvor godt organisert denne kolossale leiren var, viste seg også når den flyttet fra sted til sted (i 4. Mosebok 33 nevner Moses ca. 40 forskjellige leirsteder). Så lenge skyen befant seg over tabernaklet, ble israelittene liggende i leir. Når skyen begynte å bevege seg, brøt leiren opp. «På Jehovas befaling slo de leir, og på Jehovas befaling brøt de opp.» (4Mo 9:15-23) Ved hjelp av to sølvtrumpeter i hamret arbeid ble disse befalingene fra Jehova meddelt alle i leiren. (4Mo 10:2, 5, 6) Spesielle vekslende støt signaliserte at leiren skulle bryte opp. Dette signalet lød første gang «i det andre året [1512 f.v.t.], i den andre måneden, på den tjuende dagen». Paktens ark ble båret forrest. Så fulgte den første avdelingen på tre stammer, Judas avdeling, hvor Juda gikk forrest, fulgt av Jissakar og Sebulon. Denne avdelingen ble fulgt av gersjonittene og merarittene, som hadde som oppgave å bære deler av tabernaklet og en del av dets utstyr. Så fulgte Rubens avdeling på tre stammer, hvor Ruben ble fulgt av Simeon og Gad. Etter den fulgte kehatittene, som bar selve helligdommen, og så Efraims avdeling, hvor Efraim gikk forrest, fulgt av Manasse og Benjamin. Bakerst gikk Dans avdeling, hvor Dan gikk forrest, fulgt av Asjer og Naftali. Det var således de to mest tallrike avdelingene som utgjorde fortroppen og baktroppen. – 4Mo 10:11-28.

w11 15.4. 4-5

Ser du bevisene for Guds ledelse?

Hvordan kan vi vise at vi verdsetter Guds ledelse? Paulus sa: «Vær lydige mot dem som tar ledelsen blant dere, og vær føye-lige.» (Hebr 13:17) Dette er ikke alltid så enkelt. Vi kan illustrere det: Tenk deg at du er en av israelittene. Se for deg at dere har vært på vandring en tid, og så stanser støtten. Hvor lenge kommer den til å stå stille? En dag? En uke? Flere måneder? Du tenker: «Er det bryet verdt å pakke ut alle sakene mine?» Først pakker du kanskje bare ut det aller mest nødvendige. Men etter noen dager blir du lei av stadig å måtte lete igjennom alle tingene, så du begynner å pakke ut alt sammen. Men så, akkurat idet du er ferdig med å pakke ut, ser du at støtten løfter seg – og du må pakke alt sammen ned igjen! Det ville ikke ha vært så enkelt. Men israelittene måtte bryte opp «straks etterpå». – 4. Mos 9: 17-22.

Hvordan reagerer vi når Jehova gir oss vei-ledning? Prøver vi å anvende den «straks etterpå»? Eller fortsetter vi å gjøre tingene akkurat slik vi alltid har gjort? Kjenner vi til de nyeste retningslinjene, for eksempel dem som gjelder det å lede bibelstudier, forkynne for fremmedspråklige, ha et regelmessig familiestudium, samarbeide med sykehuskontaktutvalgene og ha en rett oppførsel på stevnene? Vi viser også at vi setter pris på Guds ledelse, ved å ta imot råd. Når vi skal treffe viktige avgjørelser, stoler vi ikke på vår egen visdom, men vi vender oss til Jehova og hans organisasjon for å få veiledning. Og akkurat som et barn søker beskyttelse hos foreldrene sine under et voldsomt uvær, søker vi beskyttelse

i Jehovas organisasjon når problemene i denne verden rammer oss som et uvær.

Åndelige perler

it-1 639 avsn. 2

Forsamling, samling

Betydningen av å samles. Betydningen av å dra full nytte av de foranstaltninger Jehova har truffet for at hans tjenere skal kunne samles og oppnå åndelige velsignelser, blir understreket i forbindelse med den årlige påskefeiringen. Enhver mann som unnlot å feire påsken til tross for at han var ren og ikke var på reise, skulle avskjæres, lide døden. (4Mo 9:9–14) Da kong Hiskia oppfordret Judas og Israels innbyggere til å komme til Jerusalem for å feire påsken, lød hans budskap i utdrag slik: «Dere Israels sønner, vend om til Jehova ... Gjør nå ikke nakken stiv, slik deres forfedre gjorde. Gi plass for Jehova og kom til hans helligdom, som han har helliget til uavgrenset tid, og tjen Jehova deres Gud, så hans brennende vrede kan vende seg fra dere. ... Jehova deres Gud er nådig og barmhjertig, og han kommer ikke til å vende ansiktet bort fra dere hvis dere vender om til ham.» (2Kr 30:6–9) Hvis de med vilje unnlot å komme, ville det være et vitnesbyrd om at de hadde vendt seg bort fra Gud. De kristne feirer riktignok ikke påsken eller lignende høytider, men Paulus formante dem til ikke å unnlate å komme sammen på Guds folks regelmessige møter, idet han sa: «La oss tenke på hverandre for å oppgløde til kjærlighet og gode gjerninger og ikke unnlate å komme sammen, slik noen har for vane, men oppmuntre hverandre, og det så mye mer som dere ser dagen nærme seg.» – He 10:24, 25; se MENIGHET.

15.–21. MARS

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 11–12

«Hvorfor bør vi unngå en klagende holdning?»

w01 15.6. 17 avsn. 20

Bli ikke glemsomme hørere

²⁰ De aller fleste kristne faller ikke for fristelsen til å gjøre seg skyldig i seksuell umoral. Vi må imidlertid være påpasselige slik at vi ikke følger en kurs som gjør at vi får for vane å murre, noe som kan føre til at vi pådrar oss Guds mishag. Paulus advarer: «La oss heller ikke sette Jehova på prøve, slik noen av [israelittene] satte ham på prøve, bare for å omkomme på grunn av slangene. Dere skal heller ikke murre, slik som noen av dem murret, bare for å omkomme på grunn av ødeleggeren.» (1. Korinter 10:9, 10) Israelittene murret mot Moses og Aron – ja til og med mot Gud selv – og de klaget over mannaen som de hadde fått på mirakuløst vis. (4. Mosebok 16:41; 21:5) Følte Jehova seg mindre krenket av at de murret, enn av at de drev utukt? Den bibelske beretning viser at mange av dem som murret, ble drept av slanger. (4. Mosebok 21:6) Ved en tidligere anledning ble mer enn 14 700 som hadde gjort opprør og murret, drept. (4. Mosebok 16:49) La oss derfor ikke sette Jehovas tålmodighet på prøve ved å vise mangel på respekt for hans foranstaltninger.

w06 15.7. 15 avsn. 7

‘Gjør alt uten murring’

⁷ Israelittene hadde sannelig forandret holdning! Til å begynne med hadde de vært takknemlig for at de var blitt utfridd av Egypt og blitt ført gjennom Rødehavet,

og dette hadde fått dem til å synge lovsanger for Jehova. (2. Mosebok 15:1–21) Men mangelen på bekvemmeligheter i ødemarken og deres frykt for kanaaneerne fikk dem til å slutte å være takknemlige og i stedet bli misfornøyde. I stedet for å takke Jehova for sin frihet gav de ham skylden for det de med urette betraktet som nød. Murringen var derfor et uttrykk for at de ikke hadde den rette verdsettelse av det Jehova skaffet til veie. Det var ikke rart at han sa: «Hvor lenge skal denne onde forsamling fortsette med denne murringen mot meg?» – 4. Mosebok 14:27; 21:5.

it-2 1121 avsn. 4

Trette

Murring. Murring virker nedslående og nedbrytende. Kort tid etter at israelittene var gått ut av Egypt, begynte de å murre mot Jehova og kritisere den ledelse han hadde gitt dem i form av sine tjenere Moses og Aron. (2Mo 16:2, 7) Senere gjorde de Moses så nedslått på grunn av sin klaging at han bad om å få dø. (4Mo 11:13–15) Det kan være livsfarlig å murre og klage. Jehova betraktet den murring som var rettet mot Moses, som en opprørsk klage rettet mot hans egen guddommelige ledelse. (4Mo 14:26–30) Mange mistet livet på grunn av sin kritiske holdning.

Åndelige perler

it-2 255

Manna

Beskrivelse. Mannaen var ‘hvit som korianderfrø’, og «dens utseende var som utseendet til bdelliumharpiks», et voks-lignende, gjennomsiktig stoff som danner perlelignende dråper. Smaken kunne sammenlignes med «smaken av en

søt oljekake» eller av «flate kaker med honning». Etter at mannaen var blitt malt på en håndkvern eller støtt i en morter, ble den kokt eller formet til kaker og bakt. – 2Mo 16:23, 31; 4Mo 11:7, 8.

22.–28. MARS

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 13–14

«Hvordan tro gjør oss modige»

w06 1.10. 16–17 avsn. 5–6

Modig ved hjelp av tro og gudsfrykt

⁵ To av speiderne, Josva og Kaleb, var imidlertid ivrige etter å innta det lovte land. De sa om kanaaneerne: «De er brød for oss. Deres ly har veket bort fra dem, og Jehova er med oss. Frykt dem ikke.» (4. Mosebok 14:9) Var det naivt av Josva og Kaleb å være optimistiske? På ingen måte. Sammen med resten av folket hadde de sett Jehova ydmyke det mektige Egypt og dets guder ved å la denne nasjonen bli rammet av ti plager. Siden hadde de sett hvordan Jehova lot farao og hans militære styrke drukne i Rødehavet. (Salme 136:15) Den frykt som de ti speiderne og de som lot seg påvirke av dem, viste, var tydeligvis ugrunnet. Jehova følte seg dypt såret og gav uttrykk for dette da han spurte: «Hvor lenge skal de la være å tro på meg til tross for alle de tegn som jeg har gjort blant dem?» – 4. Mosebok 14:11.

⁶ Jehova pekte på problemets kjerne: Ved sin feige holdning røpet folket mangel på tro. Ja, mot og styrke er nær forbundet med tro, og det i den grad at apostelen Johannes kunne skrive om den kristne menighet og dens åndelige krigføring: «Dette er den seier som har seiret over verden:

vår tro.» (1. Johannes 5:4) I vår tid har en tro som ligner på Josvas og Kalebs tro, ført til at det gode budskap om Riket blir forkynt i hele verden av over seks millioner vitner for Jehova – unge og gamle, friske og syke. Ingen fiende har vært i stand til å bringe denne mektige, modige hæren til taushet. – Romerne 8:31.

Åndelige perler

it-1 740

Det landet Gud gav Israel

DET landet Gud gav Israel, var virkelig et godt land. Da Moses sendte speidere i forveien for nasjonen for at de skulle utforske det lovte land og skaffe seg prøver av avlingen der, kom de tilbake med fikener, granatepler og en drueklase som var så stor at to menn bar den mellom seg på en stang! Selv om de fryktsomt vek tilbake på grunn av mangel på tro, avla de følgende rapport: Landet «flyter virkelig med melk og honning». – 4Mo 13:23, 27.

29. MARS–4. APRIL

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 15–16

«Vær på vakt mot stolthet og selvsikkerhet»

w11 15.9. 27 avsn. 12

Er du kjent av Jehova?

¹²Da nasjonen Israel var på vei mot det lovte land, mente Korah imidlertid at det var noe galt med den måten Jehova ledet folket på. Han prøvde å gjøre forandringer og fikk støtte av 250 fremtredende menn. De følte seg nok trygge på sitt forhold til Jehova. De sa til Moses og Aron: «Nå er det nok fra deres side, for alle i

hele forsamlingen er hellige, og Jehova er midt iblant dem.» (4. Mos 16:1–3) For en selvsikker og stolt holdning! Moses svarte: «Jehova [skal] gjøre kjent hvem som tilhører ham.» (**Les 4. Mosebok 16:5.**) Før neste dag var omme, var Korah og alle de som hadde stilt seg på hans side i opprøret, døde. – 4. Mos 16:31–35.

w11 15.9. 27 avsn. 11

Er du kjent av Jehova?

¹¹Moses og Korah står i sterk kontrast til hverandre når det gjelder det å vise respekt for Jehovas ordning og hans avgjørelser. Den måten de reagerte på, hadde innvirkning på Jehovas syn på dem. Korah var en levitt av Kehats slekt, og han fikk mange privilegier. Han hadde sannsynligvis opplevd at israelittene ble utfridd gjennom Rødehavet, støttet Jehovas dom over de ulydige israelittene ved Sinai-fjellet og vært med på å transportere paktens ark. (2. Mos 32:26–29; 4. Mos 3:30, 31) Han hadde tydeligvis vært lojal mot Jehova i en årrekke, og mange av israelittene så derfor opp til ham.

Åndelige perler

w98 1.9. 20 avsn. 1–2

La det viktigste komme først!

Jehova så mer alvorlig på det. Bibelen sier: «Etter en tid sa Jehova til Moses: 'Mannen skal ubetinget lide døden.'» (4. Mosebok 15:35) Hvorfor så Jehova så strengt på det mannen hadde gjort?

Folket hadde seks dager da de kunne sanke ved og sørge for at de fikk det de trengte når det gjaldt mat, klær og et sted å bo. Den sjuende dagen skulle vies til deres åndelige behov. Selv om det ikke var galt å sanke ved, var det galt å bruke tid

som skulle ha vært forbeholdt tilbedelsen av Jehova. De kristne er riktignok ikke underlagt Moseloven, men lærer ikke denne hendelsen oss noe om hvordan vi i vår tid skal prioritere? – Filipperne 1:10.

5.–11. APRIL

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 17–19

«Jeg er ... din arv»

w11 15.9. 13 avsn. 9

Lar du Jehova være din andel?

⁹ Tenk på levittene, som ikke fikk noe område som arvelodd. Siden de først og fremst skulle være opptatt av den rene tilbedelse, måtte de stole på at Jehova ville gi dem det de trengte til livets opphold, i tråd med det han hadde sagt: «Jeg er din andel.» (4. Mos 18:20) Selv om vi ikke tjener i et bokstavelig tempel, kan vi i likhet med prestene og levittene stole på at Jehova vil sørge for oss. Etter hvert som vi kommer enda lenger inn i de siste dager, blir det stadig viktigere at vi stoler på Guds makt til å forsørge oss. – Åp 13:17.

w11 15.9. 7–8 avsn. 4

Jehova er min andel

⁴ Hva innebar dette for levittene? Jehova sa at han skulle være deres andel i den forstand at de var betrodd et uvurderlig tjenesteprivilegium framfor å få et område som arvelodd. Deres arv skulle være «Jehovas prestedømme». (Jos 18:7) Sammenhengen i 4. Mosebok 18:20 viser at dette ikke betydde at de ble materielt fattige. (**Les 4. Mosebok 18:19, 21, 24.**) Levittene skulle få «hver tiendedel i Israel som en arv til gjengjeld for den tjeneste som de [utførte]». De skulle få ti pro-

sent av landets avling og av tilveksten til husdyrene. Levittene på sin side skulle gi en tiendedel av det de fikk, «av det aller beste», som et bidrag til prestene. (4. Mos 18:25–29) Prestene fikk også «alle de hellige bidragene» som Israels sønner gav til Jehova på hans sted for tilbedelse. Prestene hadde derfor god grunn til å stole på at Jehova ville sørge for dem.

Åndelige perler

g02 8.6. 14 avsn. 2

Salt – en verdifull vare

Salt ble også et symbol på stabilitet og varighet. I Bibelen ble derfor en bindende pakt omtalt som «en saltpakt», og partene spiste ofte et felles måltid, med salt til, for å besegle den. (4. Mosebok 18:19) Under Moseloven skulle ofre som ble frambåret på alteret, tilsettes salt, utvilsomt fordi salt betegnet ubedervethet.

12.–18. APRIL

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 20–21

«Vær ydmyk også under press»

w19.02 12–13 avsn. 19

Søk ydmykhet og gled Jehova

¹⁹ Vi vil gjøre færre feil. Tenk igjen på Moses. I flere tiår var han ydmyk og gledet Jehova. Men mot slutten av den vanskelige 40 år lange vandringen i ødemarken unnlot Moses å vise ydmykhet. Søsteren hans, høyst sannsynlig hun som hadde vært med på å redde livet hans i Egypt, hadde nettopp dødd og blitt gravlagt i Kadesj. Og nå påsto isrealittene nok en gang at de ikke fikk det de trengte. Denne gangen kranglet de med Moses fordi de ikke hadde vann. Til

tross for alle de miraklene Jehova hadde gjort gjennom Moses, og til tross for at Moses hadde ledet folket på en uselvisk måte i så lang tid, klaget de. De klaget ikke bare over at de ikke hadde vann, men klaget også på Moses, som om det var hans skyld at de var tørste. – 4. Mos 20:1–5, 9–11.

w19.02 13 avsn. 20–21

Søk ydmykhet og gled Jehova

²⁰ Moses, som ellers pleide å være mild, ble sint. I stedet for å tale til klippen i tro, slik Jehova hadde befalt, talte han på en bitter måte til folket og tok selv æren for det miraklet han skulle gjøre. Så slo han to ganger på klippen, og det strømmet ut mye vann. Stolthet og sinne fikk ham til å begå en feil som fikk sørgelige følger. (Sal 106:32, 33) På grunn av denne midlertidige mangelen på ydmykhet fikk ikke Moses komme inn i det lovte land. – 4. Mos 20:12.

²¹ Denne hendelsen lærer oss noe viktig. For det første må vi hele tiden gå bevisst inn for å bevare en ydmyk holdning. Hvis vi et øyeblikk ikke passer på å være ydmyke, kan vi raskt bli stolte og si og gjøre noe dumt. For det andre kan stress svekke oss. Vi må derfor anstrenge oss for å være ydmyke, også når vi er under press.

w09 1.9. 19 avsn. 5

En dommer som har en fast holdning til det som er rett

For det første hadde ikke Gud gitt Moses beskjed om å tale til folket, og i hvert fall ikke om å kalle dem opprørere. For det andre unnlot Moses og Aron å gi Gud æren. ‘Dere helliget ikke meg,’ sa Gud. (Vers 12) Ved å si «vi skal få ut vann» talte Moses som om det var han og Aron – ikke

Gud – som mirakuløst skaffet vann. For det tredje var dommen i overensstemmelse med tidligere dommer. Gud hadde nektet den tidligere generasjonen av opprørere å komme inn i Kanaan, så han gjorde det samme med Moses og Aron. (4. Mosebok 14:22, 23) For det fjerde var Moses og Aron Israels ledere. De som har stort ansvar, har mer å stå til rette for overfor Gud. – Lukas 12:48.

Åndelige perler

w14 15.6. 26 avsn. 12

Har du samme syn som Jehova på menneskelig svakhet?

¹² I alle disse tilfellene kunne Jehova straks ha straffet Aron. Men Jehova forstod at Aron ikke var et dårlig menneske. Det ser ut til at Aron avvek fra den rette kurs på grunn av omstendighetene eller dårlig påvirkning. Men når han ble konfrontert med feilene sine, var han rask til å innrømme dem, og han støttet Jehovas domsavgjørrelser. (2. Mos 32:26; 4. Mos 12:11; 20:23–27) Jehova valgte å fokusere på Arons tro og angrende holdning. Flere århundrer senere ble Aron og hans etterkommere fortsatt husket som slike som fryktet Jehova. – Sal 115:10–12; 135:19, 20.

19.–25. APRIL

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 22–24

«Jehova snur en forbannelse til en vel-signelse»

bt 53–55 avsn. 5

«Det gode budskap om Jesus» blir forkynt

⁵ Heller ikke i vår tid har Guds folk sluttet å forkynne når de er blitt forfulgt. Gang på

gang har det vist seg at det at Jehovas vitner er blitt kastet i fengsel eller tvunget til å flytte til et annet land, bare har bidratt til at Rikets budskap er blitt gjort kjent på nye steder. Under den annen verdenskrig klarte vitnene for eksempel å avlegge et enestående vitnesbyrd i nazistenes konsentrasjonsleirer. En jøde som traff vitnene i en leir, forteller: «Det mot som fanger som var Jehovas vitner, viste, overbeviste meg om at deres tro var basert på Skriftene – og jeg ble selv et vitne.»

it-2 1198

Vannvidd, galskap

Vanvidd i form av motstand mot Jehova.

Profeten Bileam ville tåpelig nok profetere mot Israel for å få penger av moabittkongen Balak, men Jehova gjorde hans bestrebelser til intet. Apostelen Peter skrev angående Bileam at «et umælende lastedyr, som talte med et menneskes røst, hindret profetens vanvittige kurs». Den betegnelsen apostelen her brukte for Bileams vanvidd, var det greske ordet *parafronja*, som overbringer tanken om å være «ved siden av sitt eget sinn». – 2Pe 2:15, 16; 4Mo 22:26–31.

Åndelige perler

w04 1.8. 27 avsn. 3

Viktige punkter fra 4. Mosebok

22:20–22 – Hvorfor blusset Jehovas vrede opp mot Bileam? Jehova hadde sagt til profeten Bileam at Bileam ikke skulle forbanne israelittene. (4. Mosebok 22:12) Men profeten drog av sted med Balaks menn, fast bestemt på å forbanne Israel. Bileam ville tekkes moabittkongen og få en belønning av ham. (2. Peter 2:15, 16; Judas 11) Selv da Bileam ble tvunget til å velsigne

israelittene istedenfor å forbanne dem, søkte han kongens gunst ved å foreslå at Ba'al-dyrkende kvinner skulle bli brukt til å forlede israelittiske menn. (4. Mosebok 31:15, 16) Grunnen til at Gud ble harm på Bileam, var altså profetens hensynsløse griskhet.

26. APRIL–2. MAI

SKATTER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOK 25–26

«Kan én person gjøre en forskjell?»

lvs 118 avsn. 1–2

«Flykt fra seksuell umoral!»

EN FISKER går til et sted der han vet at han kan få tak i den slags fisk som han ønsker å fange. Han velger et agn og kaster snøret ut i vannet. Han venter tålmodig, og når fisken biter, strammer han snøret, slik at kroken fester seg godt, og så sveiver han inn fangsten.

² På lignende måte kan mennesker bli fanget. Her er et eksempel: Israelittene hadde nesten kommet fram til det lovte land da de slo leir på Moabs sletter. Kongen i Moab lovte å gi en stor pengesum til en mann som het Bileam, hvis han kunne forbanne israelittene. Etter hvert fant Bileam ut hvordan han kunne få israelittene til å føre en forbannelse over seg selv. Han valgte nøye hvilket agn han skulle bruke. Han sendte unge moabittiske kvinner inn i israelittenes leir for at de skulle forføre mennene. – 4. Mosebok 22:1–7; 31:15, 16; Åpenbaringen 2:14.

lvs 119 avsn. 4

«Flykt fra seksuell umoral!»

⁴ Hvorfor lot så mange israelitter seg lure av Bileams plan? De tenkte bare på hva

de selv hadde lyst til, og de glemte alt Jehova hadde gjort for dem. Israelittene hadde mange grunner til å være lojale mot Gud. Han hadde utfridd dem fra slaveriet i Egypt, sørget for at de fikk mat i ødemarken, og ført dem trygt fram til grensen til det lovte land. (Hebreerne 3:12) Likevel lot de seg lokke på avveier av seksuell umoral. Apostelen Paulus skrev: «La oss heller ikke praktisere seksuell umoral, slik noen av dem gjorde, noe som førte til at ... [de] falt.» – 1. Korinter 10:8.

Åndelige perler

it-1 772 avsn. 1-2

Grense

Det ser således ut til at fordelingen av landet stammene imellom ble styrt av to faktorer: resultatet av loddkastingen og stammenes størrelse. Det kan være at loddkastingen bare angav nokså omtrentlig hvor den enkelte stammes arvelodd skulle ligge, for eksempel om den skulle være nord, sør, øst eller vest i landet, langs kysten eller i fjellområdet. Ettersom det var Jehova som ledet loddkastingen, bidrog denne framgangsmåten til at man unngikk misunnelse og stridigheter stammene imellom. (Ord 16:33) På denne måten kunne Jehova Gud også lede det hele slik at stammenes plassering stemte med den inspirerte profetien som patriarken Jakob hadde uttalt på sitt dødsleie. – 1Mo 49:1–33.

Etter at en stammes geografiske plassering var blitt avgjort ved loddkasting, ble det antageligvis nødvendig å avgjøre hvor stort dens område skulle være, på grunnlag av den andre faktoren: stammens relative størrelse. «Dere skal fordele

landet mellom dere som en eiendom ved loddkasting etter deres slekter. For den folkerike skal dere øke arven, og for den folkefattige skal dere minske arven. Det loddet faller på for ham, det skal bli hans.» (4Mo 33:54) Den generelle geografiske beliggenheten, som var blitt avgjort ved loddkastingen, stod fast, men arveloddens størrelse kunne justeres etter behov. Da det viste seg at Judas område var for stort, ble det således minsket ved at Simeons stamme fikk deler av det. – Jos 19:9.